

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-104(30)10/11/AK

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

DECYZJA DNR-1/38/2011

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z póź. zm.) oraz art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275 z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie rozpatrzenia wniosku przedsiębiorcy Lecha Wajlera, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „ICON” w Rzeszowie, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/22/2011 z dnia 15 marca 2011 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 15 kwietnia 2011 r. przedsiębiorca Lech Wajler, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „ICON” w Rzeszowie („strona postępowania”), złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) nr DNR-1/22/2010 z dnia 15 marca 2011 r.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, iż przedsiębiorca Lech Wajler, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „ICON” w Rzeszowie usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez rozpałkę zagęszczoną DRAGON GRILL a’ 500 ml i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275 z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322) (dalej: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”) umorzył postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa tego produktu. Jednocześnie, w związku z naruszeniem przez stronę postępowania art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK

w pkt II zaskarżonej decyzji, nałożył na nią karę pieniężną w wysokości 12 000 zł, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/22/2011 z dnia 15 marca 2011 r. strona postępowania zwróciła się z prośbą o zmniejszenie lub „całkowite anulowanie” kary pieniężnej. Uzasadniając swój wniosek strona postępowania powołała się na swą trudną sytuację finansową powstałą na skutek zadłużenia z powodu niezapłaconych faktur przez jej kontrahentów. Strona postępowania podniosła, iż ze względu na jej znaczne zadłużenie wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz fakt, iż za 2010 rok jej działalność gospodarcza wykaże stratę nie jest w stanie zapłacić nałożonej kary pieniężnej. Strona postępowania wskazała, iż prowadząc jednoosobową działalność gospodarczą nie dysponuje własnym laboratorium, w którym mogłaby badać każdą wytwarzaną partię produkcyjną rozpałek, a zagrożenia związane ze wskazanymi przez Prezesa UOKiK nieprawidłowościami tych produktów dotyczyły jedynie niewielkiej ich liczby i zostały szybko wyeliminowane. Strona postępowania stwierdziła, iż konieczność uiszczenia przez nią nałożonej przez Prezesa UOKiK kary zmusi ją do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej. Jednocześnie, strona postępowania zakwestionowała sposób określenia wysokości nałożonej na nią kary, wskazując, iż jej wysokość została obliczona z uwzględnieniem przychodu ze sprzedaży produktu, a nie zysku, który był kilkakrotnie niższy. Powyższe, w opinii strony postępowania prowadzi do sytuacji, w której nałożona na nią kara pieniężna jest wyższa, niż zysk uzyskany ze sprzedaży rozpałki będącej przedmiotem postępowania zakończonego kwestionowaną decyzją. Strona postępowania poddała jednocześnie w wątpliwość ustalenia Prezesa UOKiK poczynione w kwestionowanej decyzji administracyjnej, odnośnie bezpieczeństwa nakrętek stosowanych do produkcji rozpałki będącej przedmiotem postępowania. Strona postępowania wskazała bowiem, iż fakt, że przedsiębiorca, od którego zakupiła ona te nakrętki wykonał badania laboratoryjne tych elementów w czerwcu 2010 r. (sprawozdanie z badań nr 70/2010 z dnia 24 czerwca 2010 r.) potwierdza, iż zmiany konstrukcyjne nakrętek poczyniono dopiero w 2010 r., a nie, jak twierdzi ich dostawca – w 2009 r. Strona postępowania podniosła również, iż nie jest producentem przedmiotowych nakrętek do butelek, w które pakowane były rozpałki i w zakresie spełniania przez nie wymagań bezpieczeństwa opierała się na deklaracjach przedsiębiorcy, od którego dokonywała zakupu tych elementów. Wskazała ponadto, iż przedsiębiorca ten nie informował jej o ewentualnych nieprawidłowościach, które mogą wynikać z faktu stosowania do nich butelek pochodzących od innego wytwórcy. Strona postępowania oświadczyła jednocześnie, iż wskazane przez Prezesa UOKiK wątpliwości dotyczące wagi oddanych przez nią do utylizacji butelek, w które pakowana była rozpałka objęta przedmiotem niniejszego postępowania pozostają bez znaczenia dla niniejszej sprawy i nie mają wpływu na fakt, iż ww. opakowania z rozpałek, które nie zostały jeszcze

sprzedane przez jedyne dystrybutora tych produktów oraz te znajdujące się w magazynie strony postępowania zostały wycofane z rynku i zniszczone. Strona postępowania stwierdziła ponadto, iż oprócz oceny organoleptycznej wytwarzanej przez siebie rozpałki przy ocenie bezpieczeństwa tego produktu kierowała się również recepturą otrzymaną wraz z substancją zagęszczającą – kwasem poliakrylowym, dostarczoną przez przedsiębiorcę będącego dostawcą ww. surowca, a opracowaną przez wytwórcę wskazanej substancji zagęszczającej. Zwróciła również uwagę na fakt, iż zniżenie lepkości produkowanej rozpałki wystąpiło po dokonanej przez nią zmianie dostawcy substancji zagęszczającej (strona wskazała, iż zaczęła stosować do produkcji rozpałki kwas poliakrylowy wytwarzany przez innego przedsiębiorcę, pod inną nazwą handlową). Ponadto strona ponownie powołała się na okoliczność podnoszoną w toku postępowania zakończoną decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/22/2011 z dnia 15 marca 2011 r., podtrzymując swoje twierdzenia dotyczące niespełnienia wymagań bezpieczeństwa jedynie przez pewną partię kwestionowanych rozpałek. W konsekwencji powyższego strona uznała, iż przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nałożonej przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, bezpodstawnie posłużono się wielkością sprzedaży produktu objętego postępowaniem za cały 2010 rok. Jednocześnie, do swego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/22/2010 z dnia 15 marca 2011 r. strona postępowania dołączyła sprawozdanie z badań laboratoryjnych produktu, przeprowadzonych w kwietniu 2011 r. przez EkoNaft sp. z o.o. Laboratorium ENL z siedzibą w Trzebini, które zobowiązała się przekazać przed wznowieniem produkcji rozpałki. Z przekazanego przez stronę sprawozdania z badań laboratoryjnych rozpałki wynikało, iż jej lepkość dynamiczna wynosi 2668 mPas.

Pismem z dnia 2 maja 2011 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o prawach, przysługujących jej na mocy art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził, co następuje:

Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, dotyczącego stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ I instancji, uzupełnionego o nowe okoliczności faktyczne, pominięte przez organ I instancji, jak i te okoliczności faktyczne, które po wydaniu decyzji przez organ I instancji uległy zmianie oraz te, które w świetle zmienionych przepisów prawa mają znaczenie prawne (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 lipca 2000 r., sygn. akt: V SA 102/00). Powyższe stanowisko Sądu

nie traci na aktualności także w przypadku postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa UOKiK na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w którym to postępowaniu funkcję odwołania pełni wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W istocie bowiem jego rola polega na doprowadzeniu do kontroli decyzji wydanej przez organ w pierwszej instancji. Z uwagi na powyższe, w postępowaniu w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy organ powinien rozpatrzyć sprawę na nowo w jej całości, nie ograniczając się jedynie do rozpatrzenia zarzutów strony podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, badając zarówno jej zgodność z prawem, jak i celowość i słuszność rozstrzygnięcia.

Przedmiotem postępowania zakończonego kwestionowaną decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/22/2011 z dnia 15 marca 2011 r. było dokonanie oceny bezpieczeństwa wprowadzonej przez stronę postępowania na polski rynek rozpałki. W toku ww. postępowania, na podstawie badań laboratoryjnych produktu, przeprowadzonych przez Specjalistyczne Laboratorium Badania Paliw i Produktów Chemii Gospodarczej Urzędu Ochrony Konkurencji Konsumentów z siedzibą w Bydgoszczy, organ nadzoru uznał, iż rozpałka zagęszczona DRAGON GRILL a' 500 ml nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez stronę postępowania ani w toku postępowania zakończonego skarżoną decyzją, ani też we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. i jest bezsporna. Strona postępowania nie przedstawiła także we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy żadnych nowych dowodów, które wskazywałyby na bezpieczeństwo rozpałki będącej przedmiotem postępowania. W szczególności stwierdzić należy, iż za dowód taki nie może być uznane przedstawione przez stronę sprawozdanie z badań laboratoryjnych produktu, przeprowadzonych w kwietniu 2011 r. przez EkoNaft sp. z o.o. Laboratorium ENL z siedzibą w Trzebini. Zauważyć bowiem należy, iż przedmiotowe wyniki badań laboratoryjnych nie dotyczą rozpałki, której oceny bezpieczeństwa dokonywał Prezes UOKiK w zakończonym skarżoną decyzją postępowaniu administracyjnym, a jedynie tych produktów, które strona postępowania wprowadza na polski rynek po wznowieniu produkcji w bieżącym roku kalendarzowym.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy, zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/22/2011 z dnia 15 marca 2011 r., strona postępowania zakwestionowała zasadność nałożenia przez Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i przedstawiła okoliczności, które w jej opinii uzasadniają powyższe twierdzenie. Ponadto, strona postępowania zakwestionowała prawidłowość wyliczenia wysokości kary pieniężnej nałożonej kwestionowaną decyzją i zwróciła się z prośbą o jej zmniejszenie lub anulowanie.

W pierwszej kolejności strona postępowania powołała się na swą trudną sytuację ekonomiczną, uzasadniając, iż okoliczność ta przemawia za obniżeniem lub odstąpieniem od wymierzenia kary nałożonej przez Prezesa UOKiK w skarżonej decyzji. Organ nadzoru nie uznał argumentów strony postępowania, jako okoliczności uzasadniających jej żądanie. Należy zauważyć, iż zgodnie z ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa Prezes UOKiK może nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości 100 000 zł. Argument dotyczący sytuacji materialnej strony postępowania nie stanowi, w opinii Prezesa UOKiK, podstawy do zmniejszenia wysokości kary, a tym bardziej, odstąpienia od jej wymierzenia. Zauważyć należy, iż wykazywanie strat przez działalność gospodarczą strony postępowania oraz jej zadłużenie wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie są okolicznościami, które mogłyby przemawiać za uprzywilejowaniem strony w stosunku do innych podmiotów. Obciążenia natury publicznej, a do takich zaliczają się podatki oraz świadczenia na rzecz ZUS, są ze swojej natury normalnymi kosztami wynikającymi z uczestnictwa w obrocie gospodarczym i pozbawione są cech nadzwyczajności, a zgodnie z Wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 listopada 2000 r., sygn. akt: I SA/Ka 1188/99 *„gromadzenie środków na pokrycie kosztów działalności gospodarczej, (...), jak i zapłatę ciążących na prowadzącym działalność gospodarczą danin publicznych jest immanentną cechą planowania tej działalności”*. Niezależnie od powyższego zauważyć należy, iż strona postępowania, pomimo powołania się na swą złą sytuację finansową i trudności z zapłatą kary pieniężnej, nie przedstawiła organowi nadzoru żadnych dowodów na potwierdzenie swoich argumentów. Ponieważ okoliczności, na które powołuje się strona postępowania nie zostały przez nią udowodnione, a nawet uprawdopodobnione, nie mogły być wzięte przez organ nadzoru przy obniżeniu wysokości kary, a tym bardziej przy odstąpieniu od jej wymierzenia. Prezes UOKiK podkreśla również, iż organ nadzoru jest uprawniony do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za samo wprowadzenie na rynek produktu, który nie jest bezpieczny i fakt jej nałożenia nie jest uzależniony od kondycji finansowej danego przedsiębiorcy. Niniejsze stanowisko Prezesa UOKiK znalazło potwierdzenie i akceptację w orzecznictwie sądów administracyjnych, m. in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. akt: VI SA/Wa 2423/10, w którym Sąd przyznał, iż konieczność odwoływania się przez Prezesa UOKiK do sytuacji ekonomicznej strony postępowania *„(...) skutkować by mogło nakładaniem minimalnej, czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów”*. Na marginesie wspomnieć więc tylko można, że trudna sytuacja finansowa, na którą powołuje się strona postępowania, w opinii organu nadzoru, w pewnych przypadkach i po przedstawieniu dowodów potwierdzających

tę okoliczność, może być potraktowana jako wystąpienie ważnego interesu podatnika, tj. przesłanki upoważniającej do wystąpienia z wnioskiem o rozłożenie zapłaty kary na raty, stosownie do art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.).

Strona postępowania zarzuciła także Prezesowi UOKiK, iż ustalając korzyść majątkową osiągniętą ze sprzedaży produktu będącego przedmiotem postępowania, nie rozpatrywał jej w kategoriach rzeczywistego zysku. Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK stwierdza, iż okoliczność ta nie może mieć wpływu na negatywną ocenę prawidłowości ustaleń w przedmiocie wysokości kary pieniężnej nałożonej skarżoną decyzją. Należy zauważyć, że definicja pojęcia „korzyść majątkowa” została wprowadzona i obowiązuje we wszystkich postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Nie jest ona w sposób zamierzony tożsama z zyskiem, na które to pojęcie powołuje się strona postępowania. Zarzut, że to właśnie takim terminem przy określaniu wysokości kary powinien posługiwać się Prezes UOKiK nie znajduje żadnej racjonalnej podstawy. Prezes UOKiK zdefiniował pojęcie „korzyści majątkowej osiągniętej ze sprzedaży produktu” dla celów prowadzonych przez siebie postępowań, wyjaśnił też stronie w jaki sposób określił wysokość korzyści majątkowej w dotyczącym jej postępowaniu, a sama strona w żaden sposób nie neguje, by określona w ten sposób korzyść majątkowa nie odpowiadała prawdzie. Prawidłowość ww. rozwiązania została potwierdzona m. in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. akt: VI SA/Wa 2423/10, w którym stwierdzono, że *„cywilistyczne rozumienie pojęcia korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby nieracjonalne, gdyż każdorazowo prowadziłyby do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, powyższe zaś wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”*. Ponadto podkreślenia wymaga również fakt, iż kryterium to ma jedynie charakter pomocniczy, a określając wysokość kary Prezes UOKiK wziął również pod uwagę szereg innych okoliczności.

Strona postępowania wskazała ponadto, że jako przedsiębiorca prowadzący jednoosobową działalność gospodarczą nie ma możliwości przeprowadzania własnych badań laboratoryjnych produktów wprowadzanych na rynek i musi kierować się deklaracjami producentów komponentów używanych do ich wytwarzania. Prezes UOKiK nie uznał ww. argumentu strony postępowania za okoliczność uzasadniającą jej łagodniejsze traktowanie. Zauważyć należy, iż ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie różnicuje podstawowego obowiązku producenta, jakim jest wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych (art. 10 ww. ustawy) od zakresu i zasięgu działalności gospodarczej producentów produktów. Wprowadzając na rynek produkty przeznaczone do użytku konsumentów strona postępowania winna działać z należytą starannością

wymaganą w stosunku do profesjonalisty prowadzącego działalność gospodarczą. Ponadto zauważyć należy, iż strona postępowania zmieniała recepturę i komponenty służące do produkcji rozpałki. W związku z powyższym powinna ona zachować szczególne wymogi ostrożności i dołożyć wszelkich starań, aby zmiany, których celem miała być wskazana przez stronę optymalizacja kosztów produkcji nie przyczyniły się do obniżenia bezpieczeństwa dostarczanych przez nią konsumentom produktów. Nie można w tym miejscu nie odnieść się również do deklarowanej przez stronę zgodności wytwarzanej przez nią rozpałki z wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w normie PN-EN 1860-3:2005/A1:2006 *Urządzenia, paliwa stałe i podpałki do grilla. Część 3: Podpałki do rozpalania paliw stałych stosowane w urządzeniach do grillowania. Wymagania i metody badań*. Deklaracja strony postępowania dotycząca zgodności rozpałki z wymaganiami bezpieczeństwa określonymi dla tego rodzaju produktów powinna znajdować oparcie w rzeczywistości i być poparta stosownymi dowodami. Opieranie się jedynie na deklaracjach innych przedsiębiorców, bez przeprowadzenia własnych ustaleń w zakresie bezpieczeństwa wprowadzanego na polski rynek produktu, nie może być uznane za dołożenie należytej staranności wymaganej od profesjonalisty. Z tej samej przyczyny Prezes UOKiK nie uznał także twierdzeń strony postępowania, odnoszących się do kwestionowania przez nią ustaleń poczynionych przez organ nadzoru w decyzji DNR-1/22/2011 w zakresie bezpieczeństwa i terminu zmian konstrukcyjnych dokonanych w nakrętkach używanych do produkcji kwestionowanych rozpałek. W powyższym zakresie Prezes UOKiK opierał się na jednoznacznych wynikach badań laboratoryjnych nakrętek, przedstawionych przez przedsiębiorcę będącego wytwórcą tych elementów i jednocześnie dostawcą strony postępowania (sprawozdanie z badań laboratoryjnych nr 70/2010 z dnia 24 czerwca 2010 r.). Podnoszenie przez stronę postępowania, iż termin przeprowadzenia ww. badań wskazuje, że zmiany konstrukcyjne tych elementów, przystosowujące je do wymagań bezpieczeństwa, przeprowadzone zostały później, niż na to wskazuje wytwórca tych elementów, nie zostało poparte jakimikolwiek dowodami. Przedmiotowe badania przeprowadzone zostały przez Specjalistyczne Laboratorium Badania Paliw i Produktów Chemii Gospodarczej Urzędu Ochrony Konkurencji Konsumentów z siedzibą w Bydgoszczy na zlecenie Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, a nie wytwórcy tych produktów, w związku z czym nie miał on wpływu na termin ich przeprowadzenia. Niezależnie od powyższego, strona postępowania, jako wytwórca produktu finalnego – rozpałek, powinna zadbać o bezpieczeństwo wszystkich komponentów stosowanych w procesie produkcyjnym (w tym także ich opakowań). W szczególności wskazać należy, iż nawet zastosowanie komponentów, które same w sobie spełniają wymagania w zakresie bezpieczeństwa (np. bezpiecznych butelek, czy dozowników) nie przesądza o bezpieczeństwie produktu finalnego, a odpowiedzialność za jego bezpieczeństwo spoczywa na producencie (w tym przypadku – stronie postępowania).

Strona postępowania wskazała także, iż przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK powinien był wziąć pod uwagę fakt, iż nieprawidłowości wskazane w decyzji DNR-1/22/2011 dotyczyły jedynie pewnej partii produkcyjnej rozpałki. To stanowisko strony postępowania, w opinii organu nadzoru, nie jest zasadne i nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Strona nie przekazała bowiem żadnych dowodów, które potwierdzałyby prawidłowość jej twierdzeń w powyższym zakresie i pozwoliły na takie uznanie. Stwierdzić trzeba, iż przypuszczenia strony postępowania, jakoby wady rozpałki powstały na skutek – podnoszonej przez nią w toku postępowania, jak również we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy – zmiany dostawcy substancji zagęszczającej (kwasu poliakrykowego), nie zostały poparte żadnymi dowodami. W szczególności zaś, strona postępowania nie dysponowała dowodami, które wskazywałyby na bezpieczeństwo rozpałki wprowadzanej na rynek przed dokonaniem ww. zmiany komponentów. Ponadto, w toku postępowania administracyjnego zakończonego kwestionowaną decyzją strona postępowania przekazała dowody potwierdzające wycofanie od jedyne go dystrybutora podpałek 312 sztuk tych produktów oświadczając jednocześnie, iż są to wszystkie podpałki znajdujące się w posiadaniu tego przedsiębiorcy. Tym samym strona postępowania nie prowadziła ustaleń mających na celu stwierdzenie, czy produkty znajdujące się u dystrybutora pochodzą z ewentualnej, wadliwej partii produkcyjnej. Powyższe, w opinii organu nadzoru, potwierdza twierdzenie, że wykryte nieprawidłowości dotyczyły wszystkich kwestionowanych podpałek, bądź też wskazują, że strona nie potrafiła wskazać wadliwej partii produkcyjnej podpałki.

W opinii organu nadzoru, argumentem przemawiającym za obniżeniem kary pieniężnej, nałożonej na stronę w skarżonej decyzji, nie jest również powoływana przez nią we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. okoliczność szybkiego wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkt będący przedmiotem postępowania. W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, iż fakt usunięcia przyczyn zagrożeń stwarzanych przez ten produkt został dostrzeżony przez Prezesa UOKiK w kwestionowanej decyzji, czego wyrazem było stwierdzenie tego faktu w sentencji decyzji i umorzenie postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa rozpałki zagęszczonej DRAGON GRILL a' 500 ml, na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W związku z powyższym, pomimo, że dowody potwierdzające wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt budziły pewne wątpliwości organu nadzoru (czemu dał wyraz w uzasadnieniu decyzji DNR-1/22/2011 z dnia 15 marca 2011 r.), uznał on, iż brak jest podstaw do ich kwestionowania i zostały one uwzględnione przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Prezes UOKiK nie może zgodzić się ponadto ze stanowiskiem strony postępowania, odnoszącym się „szybkości” wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez podpałki. Zauważyć należy, iż czas podjęcia działań naprawczych przez stronę postępowania został

potraktowany w decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/22/2011 jako okoliczność obciążająca i wpływająca na jej niekorzyść. Jak bowiem wskazał Prezes UOKiK w kwestionowanej decyzji, dowody świadczące o wycofaniu rozpałki od jedyne go dystrybutora tego produktu pochodzą z listopada 2010 r., podczas gdy strona przyznała, iż powzięła wiadomość, że wprowadzona przez nią na rynek rozpałka nie jest bezpieczna już w maju 2010 r. W opinii Prezesa UOKiK, stanowisko organu nadzoru rynku odnoszące się do powyższej kwestii, a zawarte w skarżonej decyzji, jest zasadne i prawidłowe. Nie można bowiem nie mieć na uwadze, iż podpałka będąca przedmiotem niniejszego postępowania jest produktem sezonowym (według oświadczenia strony postępowania, wytwarzanym przez nią w okresie od marca do sierpnia). Wycofanie tego produktu z rynku po sezonie (tj. w listopadzie 2010 r.), pomimo posiadania wiedzy, iż nie spełnia on wymogów bezpieczeństwa pół roku wcześniej (tj. w maju 2010 r.) musiało być potraktowane jako okoliczność przemawiająca na niekorzyść strony.

Niezależnie od powyższego, wskazując na okoliczności uzasadniające swoje rozstrzygnięcie, w kwestionowanej decyzji organ nadzoru nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w związku z naruszeniem przez nią art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Legalność ww. rozstrzygnięcia dokonane go przez Prezesa UOKiK w decyzji wydanej w I instancji nie może, w opinii organu nadzoru, budzić wątpliwości. Przypomnieć bowiem należy, iż naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stanowi samoistną przesłankę do zastosowania art. 33 a ust. 2 pkt 2 tej ustawy, tj. nałożenia kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, niezależnie od późniejszej eliminacji zagrożenia stwarzane go przez ten produkt. Ponadto, organ nadzoru stoi na stanowisku, iż nałożenie przez Prezesa UOKiK w decyzji DNR-1/22/2011 na stronę postępowania kary pieniężnej było także uzasadnione względami celowości i słuszności. Wskazać bowiem należy, iż w stosunku do strony postępowania toczyło się wcześniej postępowanie prowadzone na podstawie przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów, którego przedmiotem była również rozpałka o podobnej nazwie handlowej, a także tych samych wadach – tj. nieprawidłowo zamocowanym dozowniku oraz zawyżonej temperaturze zapłonu (zakończone decyzją Prezesa UOKiK nr 104/2008 z dnia 27 listopada 2008 r.). Podobieństwo produktów w obu tych postępowaniach (zwłaszcza zaś wad, które zostały w nich wykryte) jest zachowane, pomimo faktu dyskredytowania przez stronę ustaleń powyższym zakresie, z powołaniem się na okoliczność, że rozpałka będąca przedmiotem niniejszego postępowania jest rozpałką zagęszczoną, tj. produktem wyłączonym z zakresu normy PN-EN 1860-3:2005/A1:2006 *Urządzenia, paliwa stałe i podpałki do grilla. Część 3: Podpałki do rozpalania paliw stałych stosowane w urządzeniach do grillowania. Wymagania i metody badań* w części, w jakiej określa ona wymagania bezpieczeństwa odnoszące się do minimalnej temperatury zapłonu. Zauważyć bowiem należy, iż niekwestionowane przez

stronę badania laboratoryjne produktu, przeprowadzone przez Specjalistyczne Laboratorium Badania Paliw i Produktów Chemii Gospodarczej Urzędu Ochrony Konkurencji Konsumentów z siedzibą w Bydgoszczy, jednoznacznie wykazały, że gęstość kwestionowanej rozpałki nie pozwalała na zaklasyfikowanie jej jako podpałki zagęszczonej, tj. występującej w postaci płynu zagęszczonego lub żelu.

Mając powyższe na uwadze, organ nadzoru doszedł do przekonania, że nałożenie kary pieniężnej na stronę postępowania było zasadne, bowiem ponownie wprowadziła ona na rynek produkt niebezpieczny, mimo świadomości istnienia zakazu w tym zakresie, narażając konsumentów na niebezpieczeństwo wywołania pożaru, a w konsekwencji spowodowanie obrażeń ciała, a nawet śmierci. Głównym zatem celem kary pieniężnej, nałożonej na stronę w skarżonej decyzji administracyjnej, było w tym przypadku poniesienie dolegliwości za ponowne narażenie konsumentów na ryzyko utraty życia lub zdrowia wskutek wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Ponadto, podążając za linią orzecznictwa dotyczącą charakteru tej kary stwierdzić trzeba, że oprócz wymiaru represyjnego dla konkretnego przedsiębiorcy, ma ona także spełniać funkcje prewencyjne i odnosić skutek względem innych przedsiębiorców. Należy także zauważyć, że w podobnych sytuacjach organ nadzoru nakładał na innych przedsiębiorców kary w zbliżonej wysokości, co w przypadku strony niniejszego postępowania.

Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK w sposób szczegółowy i wyczerpujący wskazał na okoliczności, jakimi kierował się przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Po pierwsze, działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny. Z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany – nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie – powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98). Jako okoliczność obciążającą stronę postępowania Prezes UOKiK potraktował również fakt, iż wprowadziła ona na rynek produkt posiadający szereg nieprawidłowości, a nade wszystko okoliczność, iż jest to jej kolejne naruszenie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (wobec strony toczyło się już wcześniej postępowanie dotyczące podpałki o podobnych właściwościach).

W związku z naruszeniem art. 10 ust 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK w decyzji nr DNR-1/22/2011 z dnia 15 marca 2011 r. nałożył na stronę

postępowania karę w wysokości 12 000 zł. Wymierzając niniejszą karę, Prezes UOKiK uwzględnił poważne naruszenie przez stronę postępowania przepisów o ogólnym bezpieczeństwie produktów, polegające na ponownym wprowadzeniu na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Mimo tego, zauważyć należy, że organ nadzoru określił wysokość przedmiotowej kary na stosunkowo niskim poziomie, biorąc pod uwagę fakt, iż ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustaliła jej maksymalną wysokość jako 100 000 zł.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia, Prezes UOKiK uznał, że kara w wymiarze 12 000 zł jest adekwatna do stopnia oraz okoliczności naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W opinii organu nadzoru rynku decyzja Prezesa UOKiK nr DNR-1/22/2011 z dnia 15 marca 2011 r. była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylecia.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymuje:
Lech Wajler
„ICON”
ul. K. Pułaskiego 5/27
35-011 Rzeszów